

Publicerad 2007-01-11 23:45 av Zwift

Ord kan inte säga hur ont det gör varje gång jag tänker på att du är död. Att det har gått så många år, det känns som om du aldrig funnits, men ändå glömmar jag bort att du är död.

Kom tillbaka

Jag låssades att du var där, att du skulle komma tillbaka.

åh det gör så ont. så förbannat hävla ont.

jag gick förbi ditt hus i dag. det var svart, bara en liten lampa lyste i fönstret. det måset varit någon som tänt den, bara för att det inte skulle se så dött ut. snacka om att förneka sanningen. det kan inte vara mer än dött. snön gör mej blöt, och snart är det kolsvart, men jag orkar inte bry mej. jag har för ont. egentligen är det inte vinter, man det snöar ändå, som en sista hälsning från vintern. en avskeds kyss. jag tänker på dagen då du dog. och hur mycket jag saknar dej, och hur jag älskade dej. men det har gått så lång tid nu, jag börjar glömma bort. kanske gör jag det med flit.

jag vänder mej om, mot garaget och parkeringen. där är allt svart, skogen i bakgrunden är nästan ljusare än parkeringen. det stog ett hus till där förut. men nu är det borta. dom tog bort det ett år efter att du dött. jag hata de som gjorde det, jag vet hur mycket du älskade det. nu syns inte mina spår på vägen längre, det har snöat alldeles för mycket, eller om det är jag som stått där så länge. jag minns inte, vill inte minnas.

dagen du dog åkte jag förbi ditt hus, du var nog redan död då föresten, dom sa att du dött vid 2 tiden, om jag gått hem till dej kanske jag hade hunnit. men det gjorde jag inte.

jag glömmar aldrig när vi kom med bilen, då jag hörde mamma ropa till. egentligen vill jag glömma, men jag kan inte. alla bilar, polisen brandkåren och ambulansen. jag har aldrig varit så rädd. jag älskade dej så mycket. nu slår tanken mej, att i den ambulansen låg du. död. bara några meter i från mej. jag har aldrig gråtit så mycket som den kvällen, de sa "det gick så snabbt, HAN hann aldrig känna något." jag tror att dom ljög. det måste gjort jätte ont. jag saknar dej så jävla mycket!

det var på våren som dom sen brände ner huset. bakom det huset du dog. nu är det alldeles kolsvart, och snön rinner i från mitt hår, rinner på min kinder, jag vet inte vad som är tårar och vad som är snö.

jag minns drömmen jag drömde den natten, den första natten i mitt liv utan dej, att jag och alla från skolan stog på trappan till ditt hus. jag gick fram till dej och sa farväl, du sa att det var bra så här. jag grät inte ens. många månader efter det förökte jag låssas att du bara flyttat, jag hade ett gammalt kort från dej när du var på semester, jag låssades att du var där. att du skulle komma tillbaka. jag älskade dej för mycket för att låta dej gå.

jag börjar gå hem, det är för kallt ute. sen uppfylls jag med en känsla av att du kanske fortfarande finns. att du kan höra mina tankar. jag ber dej att om du bara hörde mej, att du skulle ge mej ett tecken, ett tecken på att du inte är borta för alltid. jag ber dej att inte skrämma mej, men bara ge mej ett tecken. jag stannar igen. men inget händer. jag vågar inte prata, jag vågar inte fråga dej rätt ut. jag är alldeles för rädd. men inget händer. jag väntar länge. men allt är stilla. snön fortsätter falla. och jag vet att du är borta för alltid.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Zwift med Poeter.se id #2694 innehar upphovsrätten